

Hitti
vai huti!

MAAGISTEN ELÄINTEN KOULU

Margit Auer

Kuvitus Nina Dulleck

Margit Auer

MAAGISTEN ELÄINTEN KOULU

Hitti vai huti!

- Osa 1. Maagisten eläinten koulu
Osa 2. Maagisten eläinten koulu – Täynnä kuoppia!
Osa 3. Maagisten eläinten koulu – Valot pois!
Osa 4. Maagisten eläinten koulu – Meni jo!
Osa 5. Maagisten eläinten koulu – Hitti vai huti!

Suomentanut Tuula Syvänperä

Saksankielinen alkuteos *Die Schule der Magischen Tiere – Top Oder Flop!*

© 2014 CARLSEN Verlag GmbH, Hampuri, Saksa

Kannen ja sisuksen kuvitus Nina Dulleck

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN 978-952-7471-56-2

Sitruuna Kustannus Oy
www.sitruunakustannus.fi

Painopaikka Jelgavas Tipogrāfija, 2023

Margit Auer

Kuvittanut Nina Dulleck

sitruuna

SEIKKAILU VOI ALKAA!

Talvikiven koulu

Ihan tavallinen koulu. Ihan tavallinenko? Melkein. Ellei siellä olisi erästä salaisuutta.

Opettaja Cornfield

Talvikiven koulun opettaja. Välillä vähän ankara, mutta oppilaittensa parasta ajatteleva. Ja hän tietää tasan tarkkaan, kuka heistä tarvitsee apua...

Eläinkauppias Mortimer Morrison

Maagisen eläinkaupan omistaja. Hänen liikkeessään on maagisia, puhuvia eläimiä.

Hänellä itselläänkin on yksi sellainen: välillä vähän röyhkeä **Pinkie**-harakka.

Eläinkauppias Morrisonin bussi

Sillä hän ajelee ympäri maailmaa keräämässä maagisia eläimiä.

Ashanti, mustamamba ja Leonardo, maaorava

Kaksi maagisen eläinkaupan monen monista puhuvista eläimistä. Ne kaikki toivovat eniten, että löytäisivät juuri itselleen sopivan ihmisen.

ONNENMYYYRÄT!

Ida ja Benni olivat ensimmäisiä, jotka saivat maagisen eläimen.

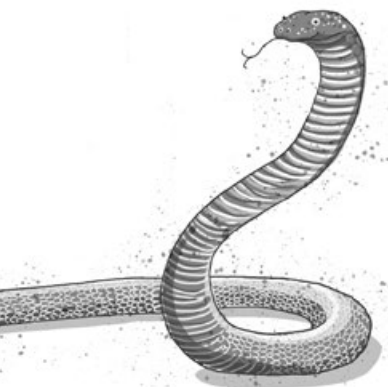
Ida ja Rabbat-kettu

On vaikea sanoa, kumpi näistä kahdesta on ovelampi. Ida varmaan sanoisi, että hän itse, sillä hän tietää aina kaiken paremmin...

Benni ja Henrietta-kilpikonna

Tarmokas Henrietta rakastaa yöllisiä seikkailuja. Entä Benni? Hänet se ottaa mukaansa!

Ja tuo oli vasta alkua.
Nyt opettaja Cornfieldin luokassa
touhuu jo pieni eläintarha...

**Myös seuraavat seitsemän oppilasta ovat löytäneet
itselleen maailman parhaan ystävän:**

Jone ja Juri-pingviini

Jone on kaikkien tyttöjen mielestä aika ihana. Hänen aamupuuhiinsa voi mennä jonkin verran aikaa.

Enemmän aikaa tarvitsee vain Juri, kun se kylpee koulun lammessa...

Schoki ja Peperoni-pensselipossu

ovat erottamattomat ystävykset. Varsinkin kun kyse on suklaasta...

Anna-Lena ja Caspar-kameleontti

Kun ujolla Anna-Lenalla on rinnallaan Caspar, hän muuttuu aivan toiseksi, rohkeaksi tytöksi...

Eddie ja Eugenia-lepakko

Maaginen lepakko, jolla on veikeä puhevika, huolehtii hyvin kömpelöstä Eddiestä. Nyt poika kompastuu enää harvoin omiin jalkoihinsa...

Helene ja Karajan-kissa

Luokan pomottaja ja Pariisista kotoisin oleva aatelineen kissa – siinä välillä karvat pölisevät! Ja kun he ovat tarpeeksi kauan näyttäneet kynsiään, kehräävät he taas kuin kaksi pientä kissanpentua.

Silas ja Rick-krokotiili

Silas mahtailee usein aivan liikaa. Samoin tekee myös Rick. Kaksi suurisuista kaveria!

Finja ja Sydney-koala

Sen jälkeen, kun pidättyväinen Finja sai hellittäväkseen koalan, hän ei ole tuntenut itseään enää yksinäiseksi. Ja Sydney tuoksuu ihanasti yskänpastilleilta.

Monta eläintä, monta oppilasta...

Kukahon on seuraava?

SISÄLLYS

1. LUKU Liikuntatunti Henrietan kanssa 17

2. LUKU Rabbatin yllätyskekkerit 27

3. LUKU Professorin idea 38

4. LUKU Jannik saa viestin 46

5. LUKU ”Hyvää päivää, Morrison!” 56

6. LUKU Hopi, hopi 69

7. LUKU Tingo 76

- 8. LUKU** Kolme murtautujaa 88
- 9. LUKU** Pääkallo vilkkuu 98
- 10. LUKU** Ehdokkaita etsitään! 107
- 11. LUKU** Cooper 117
- 12. LUKU** Viikonloppu ennen tietovisaa 124
- 13. LUKU** Kuvausryhmä tulee 131
- 14. LUKU** Pulikoimispaikka Talvikiven koululle 144
- 15. LUKU** Kolme kiperää tehtävää 157
- 16. LUKU** Muriel 171
- 17. LUKU** Banaanitemppu 181
- 18. LUKU** Suuri finaali 187
- 19. LUKU** Franka kiinnostuu väreistä 194
- VIIMEINEN LUKU** – Lasku 199

Sähköposti, lähetetty nettikahvilasta,
Canterburystä, Englannista.
Lähettiläs: mortimer.morrison@fly.com
Vastaanottaja: opettaja-mary@mail.com

Hei Mary,
paljon terveisiä saarelta! Mukava olla täällä taas kerran!
Ajelen bussillani tai kuljeskelen vähän ulkona sateessa.
Yritin juuri houkutella paria lammasta Maagiseen eläin-
kauppaan, mutta ne vain määkivät ihmeissään ja söivät
minun voikeksini. Pinkie haluaa ehdottomasti Lontoo-
seen katsomaan kruununkalleuksia. Toivottavasti se ei
laukaise hälyttimiä, en oikein aina luota harakkaani.
Mitä Talvikiven koululle kuuluu? Miten tulet toimeen
Agentti Y:n kanssa? Pidä sitä hyvin silmällä! Luulen,
että lintuhämähäkki on vähän pelokas. Toivottavasti
löydämme sille pian mukavan oppilaan!

Heippa, Mortimer

Vasemmanpuoleinen liikenne oli vähällä sekoittaa Mortimer Morrisonin pään! Takaa tulevat, mustat taksit ohittivat hänet oikealta puolelta. Punainen, kaksikerroksinen bussi tööttäsi hurjasti hänen bussinsa vieressä.

”Minä vihaan kaupunkia”, eläinkauppias mutisi itseksensä.

Sen sijaan Pinkie-harakka, joka istui vanhan bussin kuljettajan viereisellä istuimella, oli loistavalla tuulella. ”Jaksan tuskin odottaa, että pääsen katsomaan niitä ihania, kimaltavia tavaroita!” se riemuitsi. ”Ooh, ihanaa!”

”Tiedän!” eläinkauppias murahti ja yritti selvittää eteenpäin suurkaupungin ruuhkassa.

Vain harakan mieliksi hän kurvaili Lontoon kaduilla. Kruunuja, valtikoita ja sormuksia – niitä Pinkie ei missään tapauksessa halunnut jättää väliin. Pelkästään kuningatar Victorian kruunussa oli 1 300 timanttia!

Eläinkauppias Morrison ajoi Tower Bridge -sillan yli. Sen vasemmalla puolella kohosi taivaalle valtava linna. Hitsi, missä oli portti?

Eräällä suojakorokkeella hyppeli pari kaniinia. ”Hei, te pikkuiset!” eläinkauppias Morrison huusi bussin ikkunasta.

”Haluaisitteko tulla mukanani Maagiseen eläinkauppaan?”
Mutta pikkukanit nyrpistivät vain nenäänsä.

”Ei sitten”, eläinkauppias murahti.

Lopulta he onnistuivat löytämään parkkipaikan.

”Mene!” Mortimer käski ja avasi matkustajan puoleisen oven. ”Mutta älä tee mitään tyhmää, ymmärrätkö?”

”En tietenkään tee!” Harakka kallisti päätään ja katsoi viattomasti Maagisen eläinkaupan omistajaa. ”En ikinä!” Ja sitten se lensi ulos etsimään Towerin linnasta avointa ikkunaa.

”Tapaamme viimeistään tunnin kuluttua!” eläinkauppias huusi harakan perään.

Vastustamaton tuoksu nousi Morrisonin nenään. Ranskanperunoita ja paistettua kalaa... Hänen vatsansa kurisi. Jossain lähellä täytyi olla ”Kalaa ja ranskalaisia” -kioski!

Liukuportaat veivät hänet maan alle.

Todellakin – siellä oli grillikioski! Eläinkauppias työntyi tungoksen läpi. Metroasema oli meluisa ja tunkkainen. Ihmiset kiirehtivät hänen ohitseensa ja höpöttivät kännyköihinsä.

Olikohan täällä alhaalla eläimiä? Maagisia eläimiä?

Metro ajoi asemalle. Jarrut kirskuivat. Äkkiä Morrison näki kahden mustan, uteliaan silmän vilkkuvan kiskojen välissä. ”Moi, beibi!” jokin hihkaisi nenäkkäästi.

Mikä tuo oli? Näätäkö?

”En yksinkertaisesti usko silmiäni!”

Kiskon yli vilahti varjo. Se katosi putkeen – ja kömpi taas näkyviin aivan kioskin vierestä.

”Vai itse Mortimer! Mahtavaa, beibi!” pikkueläin huusi.

”Kuka sinä sitten olet?” Mortimer kysyi ja kumartui.

Eläin iski silmää. ”Minä olen Cooper, Lontoon ovelin rotta! Eikä lähimaillakaan ole toista rottaa, joka osaa puhua!”

Morrison hymyili. ”Sitten olet minulle juuri oikea.”

Cooper hyppäsi eläinkauppiaan takintaskuun. He tilasivat kaksi annosta ranskalaisia lisukkeineen ja palasivat iloisina takaisin bussille.

Towerin linnan edessä seisoj poliisiauto siniset hälytysvalot vilkkuen. Poliisit juoksivat kiireesti sinne tänne. Jokin oli laukaissut hälytyksen.

Pinkie odotti jo bussin etuistuimella.

”No, lopultakin sinä tulit!” harakka huokaisi. Se ei ollut tietääkseenkään uudesta, maagisesta eläimestä, vaan vaikutti tosi hermostuneelta. ”Voimmeko heti paikalla häipyä täältä?”

”Totta kai”, eläinkauppias vastasi ja pani peruutusvaihteen päälle.

1. LUKU

”Peppu ylös, peppu ylös!” Henrietta komensi. Oli maanantai ja aamupäivä. Kilpikonna seisoi lyhyillä jaloillaan Talvikiven koulun urheilukentällä ja nosti päänsä ylös. Maagiset eläimet seisoivat sen ympärillä ja ähkivät. Henrietta oli suunnitellut vauhdikkaan harjoitusohjelman!

”Ei niin laiskasti, Peperoni!” Henrietta muistutti.

Pullea pensselipossu lysähti hengästyneenä maahan.

”En jaksa enää!”

”Viimeiset kolme punnerrusta!” Henrietta huusi tyytyväisenä ja katsoi ympärilleen.

Yhdeksän eläintä peuhasi punaisella juoksuralalla: kettu ja kilpikonna, pingviini ja kameleontti, pensselipossu ja lepakko, kissa ja krokotiili sekä Sydney-koala.

Ne olivat maagisia eläimiä ja pystyivät puhumaan keskenään – ja ihmiskumppaneidensa kanssa. Sillä eläimet kuuluivat niille yhdeksälle koululaiselle, jotka olivat parhaillaan liikuntatunnilla hallissa. He olivat Ida, Benni, Jone, Anna-Lena, Schoki, Eddie, Helene, Silas ja Finja.

Kilpikonna oli hyvä ohjaaja, ja kaikki eläimet olivat tosi innokkaasti mukana.

Melkein kaikki. Kun Rabbat-kettu venytteli hoikkia jalkojaan ja Sydney-koala teki yhteen menoon kymmenen leuanvetoa, Karajan-kissa istui kiviaidalla ja nuoli pitkästyneenä tassujaan.

”Urheilu on älytöntä”, se väitti nyt jo kolmannen kerran. Eugenia-lepakko riippui pää alaspäin

jalkapallomaalin ylärimassa ja keinahteli tuulessa edestakaisin.

”Ojenna nyt vasen tassusi eteenpäin!” Henrietta huusi iloisesti. ”Yksi, kaksi, kolme, neljä... Sitten kierros vatsatanssia”, se hihitti ja pyöritti kilpeään.

Se oli kuitenkin vähän liikaa vaadittu. Rabbat-kettu murahti: ”Toivottavasti palkintona on suklaakeksejä!”

Kun eläimet pyörittivät nurmikolla vatsaansa, opettaja Cornfieldin oppilaat pelasivat erän polttopalloa.

Se, jolla oli pallo, sai ampua. Jos pallo osui johonkin oppilaaseen, tämä ei päässyt enää jatkamaan. Parhaillaan oli vuorossa Jannik, jolla oli jalassaan punaiset shortsit. Hän paiskasi pallon sellaisella voimalla hallin läpi, että näytti melkein siltä, kuin hän olisi halunnut murtaa seinään ikkuna-aukon.

”Aiii!” Finja pyyhki vasenta korvaansa. ”Tähän koskee!” hän valitti. Hänen ystävänsä, Helene ja Katinka, katsoivat kiukkuisina Jannikia.

”Pois pelistä!” Jannik huusi. Pallo kädessä hän juoksi ristiin rastiin pelikentällä ja kompastui sitten Schokin jalkoihin. Molemmat pojat lensivät nurin toistensa päälle.

”Jannik, lopeta!” liikunnanopettaja Bergmann ärähti.

Jannik kömpi taas jaloilleen. Schokia hän ei auttanut ylös, vaan jatkoi juoksemista. Ja pallolla heittämistä!

Tällä kertaa täyttä vauhtia kiitävä pallo osui Anna-Lenan kylkeen. ”Pois pelistä!” Jannik hihkaisi innoissaan ja nappasi vielä kerran pallon käteensä.

Anna-Lena lysähti kiukkuisena istumaan Finjan viereen ja hieroi kylkeään. ”Voi, miten koskee!” hän valitti. ”Mokoma pöhkö!” Luokkatoverit olivat harvoin nähneet Anna-Lenan yhtä vihaisena.

Jannik virnisti ja hihkaisi: ”Tytöt! Ne eivät osaa edes hävitä.”

Silas oli Jannikin kanssa samaa mieltä.

Helene ryntäsi Jannikin luo, nappasi häneltä pallon ja heitti sen Idalle. Ida otti vauhtia, heitti ja osui tarkalleen Jannikin peppuun.

”Osui ja upposi!” Ida riemuitsi ja läpsäytti Helenen kanssa kättä.

”Tuo oli epäreilua!” Jannik puuskahti. Nuo kaksi tyttöä olivat nyt pudottaneet hänet pois pelistä. ”Te teitte sen yhdessä!”

”Ei ole kiellettyä”, Helene vastasi aivan rauhallisesti ja pompotti huolettomana palloa. ”Itkettääkö sinua? Odota, tuon sinulle nenäliinan!”

Jannik säntäsi kiukkuisena ulos.

Opettaja Bergmann katsoi hämillään hänen peräänsä. Tämä oppilas oli tosi vaikea pitää kurissa! Jannikilla oli energiaa kuin pingispallossa. Valitettavasti hän ei vain osannut käyttää sitä oikein. Opettaja huokaisi. Tosi ikävää.

Pelin voitti lopulta Jone. Hän juoksi kovaa ja tähtäsi tarkasti. Mutta toisin kuin Jannik hän heitti pallon toisen pelaajan jalkoihin eikä päähän. Kaikki soivat hänelle voiton.

Hikisinä tytöt ja pojat laahustivat pukukopeille.

Entä mitä Jannik teki? Hän oli heittänyt vihaisena repun selkäänsä ja syöksynyt ulos liikuntahallista. Nyt

hän juoksi urheilukentän yli ja huitoi kaikin voimin nyrkkejään ilmassa. Huh, olipa hän kiukkuinen kuin ampiainen! Helene oli mokoma tyhmä lehmä!

Jannik juoksi koripallotelineelle ja yritti hypätä ylös koriin. Se ei onnistunut. Niinpä hän kiipesi – ja nopeasti. Kun Hämähäkkimies, Jannik ajatteli kavutessaan ylös viimeistä pätkää. Mutta äkkiä Hämähäkkimies jäi kiinni!

Koripallokoriin!

”Hei!” Jannik huusi. Hän oli sujahtanut niin huolimattomasti koripallokorin metallirenkaan läpi, että hänen reppunsa oli jäänyt siihen kiinni. Avuttomana hän sätkytteli nyt jalkojaan. ”Voi hitsi!” hän puuskahti. Tämä oli tosi noloa!

Hän jatkoi potkimista. Hei, nyt jokin liikkui. Jannik jatkoi potkimista ja – räts! – shortsit repesivät.

”Hitsi vieköön”, Jannik murahti.

Jannikin kiukku muuttui epätoivoksi. Hän kääntyili vasemmalle ja oikealle ja repi samalla koripallokorin verkon. Sekin vielä. Ja siitä huolimatta hän ei päässyt irti.

Tuossa toivottomassa tilanteessa maagiset eläimet löysivät hänet.

”Kumma juttu!” Rick-krokotiili ihmetteli.

”Miksi hän on tuolla ylhäällä?” Juri-pingviini hämmästeli.

”Hän on pulassa”, Henrietta-kilpikonnan tajusi.

Sieltä ylhäältä Jannik näki, miten Rabbat-kettu livahti tyttöjen pukukoppiin. ”Voi ei!” hän voihkaisi. ”Mitä tahansa muuta, mutta ei tuota!” Hänestä tuntui, että nyt kaikki menisi vain entistä pahemmaksi. Ja niin kävikin.

Ensimmäisenä paikalle tuli Helene. Hänen vierellään asteli hänen maaginen eläimensä, Karajan-kissa. Molemmat virnistivät leveästi.

”Oho, tuollahan riippuu meidän Teräsmiehemme!” Helene henkäisi. ”Millainen sää siellä ylhäällä on?”

”Söpöt alkkarit!” hihitti Ida, joka oli tullut paikalle toisten tyttöjen kanssa. ”Ovatko nuo kuvat Lumikin kääpiöistä?”

Jannik tunsu olevansa kuin kärpänen, joka räpisteli avuttomana hämähäkinverkossa. ”Ne ovat smurffeja”,

hän puuskahti ja puristi kätensä nyrkkiin. Sen verran hän pystyi vielä liikkumaan.

”Otatko nenäliinan?” Helene kysyi. ”Vai tarvitsetko mieluummin oksennuspussin? Kasvosihan ovat jo ihan vihreät.”

Jannikin sydän hakkasi. Hän katsoi alas. Miten hän pääsisi pois tästä hämähäkinverkosta? Hän sätki ja potki, ja tytöt vain tuijottivat häntä kaikessa rauhassa.

No, hyvä on, Jannik päätti. Ei kai se ainakaan asiaa pahentaisi.

”Voisiko joku ehkä auttaa minua?” hän kysyi varovasti.

Ida painoi mietteläänsä etusormella nenänpäätänsä.

”Emme voi, mehän olemme vain tyttöjä. Olemme aivan liian heikkoja auttamaan.”

”Oletko koskaan kuullut sanasta kiitos?” Finja kysyi.

”Sormenkynteni voisivat siinä katketa!” Helene hihkaisi ja pudisti päätänsä.

”Akat!” Jannik sihahti, eikä tiennyt, mitä hänen pitäisi tehdä. Lopulta Anna-Lena haki talonmieheltä tikapuut.

Jannik kapusi alas, murahti ”kiitos” ja hävisi poikien pukukoppiin niin nopeasti kuin pystyi.